

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenkint háromszor: vasárnap, kedden (félven) és csütörtökön.

Hirdetések és előzetesek fôlvétetnek s egyes számok kaphatók helyben: Muzsik és Partics könyv- és könyvnyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohányüztségében, valamint hirdetések s nyilttéri közlemények egy fôváros mint a külföldi összes hirdetési irodákban. — Egy szám 10 kr. (Félves 5 kr.)

Szerkesztési iroda és kiadóhatal: Sölét- s csendes-utca sarkán, Hofener-féle házban, haván minden a lap szellemi részét illeti közlemény, az előzetesek és hirdetések is külföldön. Németnyelven leveleknek fogadjátok el, kértve, hogy ne adjátok vissza. Szerkesztési értekezhetni: d. e. 11 óráig 12-ig és d. u. 3-tól 5 óráig.

ELŐFIZETÉSI DÍJ,	
helyben házhoz hordva:	
Egész évre	8 frt.
Fél évre	4 frt.
Negyed évre	2 frt.
vidékre postán küldve:	
Egész évre	9 frt. — kr.
Fél évre	4 frt. 50 kr.
Negyed évre	2 frt. 25 kr.
Néptanítóknek helyben:	
Egész évre	6 frt. kr.
Fél évre	3 frt. —
Negyed évre	1 frt. 50 —
Néptanítóknek vidéken:	
Egész évre	7 frt. — kr.
Fél évre	3 frt. 50 —
Negyed évre	1 frt. 75 —

MÁRTONFI KÁROLY

LAP-ELLENÖRZŐ BIZOTTSÁG:

SZEMZŐ GYULA

KÖZMA LÁSZLÓ.

Kiegészítésül

A „Z. és V.” 102. számában közölt vezércikkhez. A lapunk 102. számában közzétett vezércikk az utolsó része, — mely Mártonfi Károly ur nevét említi — bizonyos tekintetben kiegészítésre szorult, Mártonfi ur az alábbi levelet intézte lapunk szerkesztőjéhez:

Tisztelt szerkesztő ur!

Becses lapjának márol kelt 102. számában foglalt vezércikkre, engem is bevontan a Veterán és L. V. urak közötti tamadt vitába, bár meg vagyok győződve, hogy tisztelt szerkesztő ur személyemre vonatkozólag a legjobb akarral tette meg észrevételét, részéről még is be kell vallanom, hogy emez irányban tamusított szives figyelem, engem ép oly váratlanul, mint a mily kellemetlen lepett meg.

Váratlanul azért, mivel a „Zombor és Vidék”hez való viszonyomnál fogva némán jogosítva tartottam magamat arra, hogy mielőtt tisztelt szerkesztő ur e tárgyban védelmemre vállalkozik, velem személyesen fog érintkezni és arra nékem hónapok óta impudálts kiakböltöltési vád keltezésére nézve, közvetlenül az én tudomásom és bevallásomra fekteti a ezafolatot.

Kellemenlenti érintett pedig a lapjában közölt ezafolat azon oknál fog-

ya, mivel az legjobb törekvése mellett nem adja vissza a tényt a valóságnak egészen megfelelőleg, de még inkább azért, mivel én ezen már hónapok óta reám száradt vád ellen személyi meggyőződésből védekezni nem akartam, és azért ismételt provokációk ellenére mindig halgattam, azt vélvén, hogy ez incidens magától el fog mosódní. De különben is minék védekeztem volna én egy oly határozat ellenében, mely a megyegyűlésé által egyhangulag hozott, melynek tehát ha van megrovandó oldala, az nem csak engem, mint indítványozót, de az egész közgyűlést egyetemlegesen terhel.

Én az általam elkövetett hibákat nem szoktam eltagnidni, és még akkor is, ha mentségük nyiltan kinalkózik, ritkán használom fel.

Mintán azonban a szóban forgó jelentéktelen historiáska, a „Zombor és Vidék”-ben azt nyomban követélag „a szegény paragrafus” czime alatt történt megrovása óta már annyiszor felelegettem, és részemről minden variációjára háttamat türelmesen oda tartottam volna: most már csakugyan nem szabad tovább halgatnom, ha csak azt nem akarom, hogy az egé-

szem úgy és oly értelemben száradjon reám, mint azt némely jóakaróm önjátánák.

Nem, valóban nem, mert hiszen ezen kis dolgot Veterán ur már annyira felújta, hogy azt a liberalismus próbakövéül állítja fel, azt mondván:

Ki hát a liberálisabb, a főispán, az alispán, az állandó választmány, a belügyminister-e, kik a kivetési sankciózt mind nem akarták? vagy pedig Mártonfi, ki azt indítványozta?

No hát kedves Veterán ur, imé megmondom én a valót, hoghyam indítványt egy kis compromissóval jarna is.

A főispán ur többszöri kellemetlenségein okulva, azon kérdést kívánta ama közgyűlésen saját kezdeményezése folytán tisztázni, hogy mi történjék az oly taggal, a ki a tanácskozási szabályok ellenére még akkor is folytatná a vitatkozást, midőn e jog őt már meg nem illeti, és midőn a szó-lás jogja tőle már elnökileg elvétellett?

Ez volt a kérdés lényege, mely mint emlékszem — némi kis fejtegetést idézt elő, és így tudom a törvény vonatkozó szakaszának felolvasására is okot szolgáltatott.

Én az alatt egészen más tárgyról

szomszédommal suttogtam, és habár a kérdés feltévesé alkalmával tisztában voltam az iránt, hogy miről van szó, midőn a nyert magyarázatok a főispán urat ki nem elégté, ő ismételve azt kérdezte, hogy hát mi történjék az esetben, ha az illető a megintés ellenére is jogosulatlanul folytatni akarná beszédjét, én szórakozásomban arra érttettem a főispán ur kérdését, mintha itt jogosulatlanul felszólt, tehát oly egyénről lenne szó, a ki a megyebizottságnak nem lévén tagja, a megintés ellenére még is beszélni akarna.

Erre tettem én azután a végeztet indítványt, mely szerint az ílyet egyszerűen ki kell vezetni.

Hogy ezen szerencsétlen indítvány egyhangulag, vagy is inkább hang nélkül elfogadtattok, az valóban nem az én érdemem, és Veterán ur meg lehet arról győződve, hoghy szépségem kedvéért az soha hát nem emelkedik vala, ha azt a főispán ur elő szóval magávéra nem teszi, és ha az ő heyesése ellenében nem áll volna be azon minélünk régóta felfogott, pontosan omnes intentione ora tagabant.

Ez a valódi tényállás, és bármit mondjon is Veterán ur, a liberalismust

A „Zombor és Vidék” tárczája.

Mind kicsoda...

A naponta Fel-feltűnő hajnal pirja. S legnyájasabb mosolygása. Mind kicsoda Ajkaidhoz képest lányka? Az ég holdja, Annak minden fényvarása, A nap erős tűz sugára. Mind kicsoda Szemeidhez képest lányka?

Marton Pál.

Futaki gróf Hadik András.

Bácsamegye volt örökös főispánja. *)
1710.—1790.
(Folytatás.)

Ezen útközvetet a hallveremlenti kastély egy tornyából látésvól szemlélté őzv. Lichnowsky hercegét, ki Hadikot az útközvet után magához hívatta és állítólag az őzevő nő maga ajánlotta oda kezét Hadiknak. Más felfogvés szerint gróf Schulenburg történt párvialat a közeli kastély alakbóló herceg Lichnowsky, szép leányával Fran-

*) Folytatástott aug. 26-án a bácsamegyei torn. társulat második közgyűlésén Ujvideken

cziskával nézték és a dobogó szívvél esodálókozó leányt a virtust becsulni tudó atya följárolta Hadiknak feleségül. Tény az, hogy nejt is a háborúban szerezte vitézségével. Menyasszonyát a szülői háznál hagyva másnap Wurstenhausenig nyomult előre, ahol már Berlin tornyai látszókat — hol II. Frigyes vadászkastélyába meghált. Berlin patancsnoka Rochow sehogysem akart himni a jelentésnek hogy az ellenség oly közel van és semmi előkészületet sem tett a főváros védelmére.

Október 16-án ért Berlin falai alá. A lakosság az ellenség láttára megijedt, — aig volt idejük a kspukat bezárni. Hadik beküldte a városba lovag Fichtl dragonyos őrnagyot a városra lovag Fichtl dragonyos őrnagyot a városra lovag Fichtl dragonyos őrnagyot tallért 24 óra alatt hadi varozot nem adnak, ugy a város bompbáztalni fogja. De a követet 1 és fél óráig vissza lett tartva — miért is azonnal megkezdette a támadást. Heves de véres csatapélet után betört a városba, miután az ellent levágtá és hat zászlót vett szákmányul. Azután azonnal elküldte a város polgármesteréhez báró Walterskirchen százados, hogy most már nem három, hanem ötszázerezer tallért követel a város megváltásáért, százezeret pedig a legnéység részére. II. Frigyes büszke hitvese lealazá és könnyezve távozott Rochowal Berlinből, egy hátrahagyott levelében kérvén Hadikot, hogy: „szépen bánjau a várossal, mely lika

lomalma a magyar nemes ember lovagiaságára apellál.” Hadik a királyi várba szült, melynek ormán két napig lobogott a magyar zászló. A királyi levéltárat lefogalta, 225.000 tallért szedtet le hadi sárcul a lakosságtól és a polgármester által egy 50.000 talléros váltót állítottat ki, melyet később egy bécsi czég le is számolt. Legényei között 25.000 tallért osztott ki — a többit a hadi kincstár pénztárára beszállította.

Mária Theresia midőn ezt meghalotta, a Mária-Theresia rend keresztjével tüntette ki, sajátkezelé egy szép levelet írt neki, felülvizl levélben, hogy mily szép az tőle, hogy egy állert sem tartott meg a maga részére és a levél mellé háromezer darab aranyat küldött Hadiknak.

Midőn Hadik a háborúba elindult ezzel bocsját é a királynő: „Es most sok szerencsét! hozzon nekem valamit Berlinből!” Midőn így Hadik csakugyan Berlinben volt — mire a királynő talán csak tréfából ezéltott — eszébe jutottak neki a királynő szavai. A berlini gláze keztyuk dívatban voltak az udvarnál. Elhatározta, hogy keztyukkel leli meg szeretett úrnőjét, előhivata Walter Gottfried Leberrecht gróf udvari keztyúst és megprancsolta, hogy a királynő részére 48 óra alatt tíz tuczat keztyút készítse. A kézművetek a várból volt, a királynőt ábrázoló olajfestményről vették. A keztyúk a kitűzött időre elkészültek és azo-

kat Hadik egy szép ébenfa tokban — melyen Berlin város címere ezüstben volt ki- iverve — elküldte, Mária Theresiának. Egy udvari bál alkalmával a királynő ezt mondá Hadiknak: „Nagyon szép öntől, hogy nekem keztyüket küldött — csak az a kár, hogy nem használhatók, mivel valamenyi jobb kézt-re lett készítve, így bosszulta meg magát a porosz udvari keztyus Hadikon. Két napig időzött Berlinben; II. Frigyes és a Dessauer herceg közleletének híre ott hagyta a várost és Lausitzba ment a fôhadiszállásra.

Midőn 1756-ban II. Frigyes megkezdte a háborút és Schweidnitzt elfoglalván s a cseszári sereget szorongatni kezdte, akkor a Zwabrocki herceg mellett az egész osztrák sereg fővezérévé kinevezett Hadik előbb az erős Pirmá várát elfoglalta, majd utóbb Ernő porosz herceget Sonnenstein erő állásából kiverte és így az egész szárszözügi hadsetet tönkre tette.

1761-ben mikor Daun Sziléziából kivonulva Serbolnival telenül állt Szászországba és így Heinrich herceg Csehországba nyomulhatott s pusztíthatott, ekkor a királynő Serbolni helyett az ügyes Hadikot tette vezérévé, a ki megis telett a beljé helyezett bizalomnak, mert ott 15-én a porosz herceg Freybergott egész Nassaug visszaver-te. Azonban a kétségbeeséssel kivított freybergi útközött győzelmét elégséges haderő

nem lehet sem a főtisztviselőknek sem a megyei közönségnek némasága után mérlegelni, hanem csak azon bátor és tartózkodás nélküli nyilatkozatok után, melyekkel az illiberális indítványok határozatát emeléstől ostromolják.

Részemről nem mentegőtőzöm, mert akár szórakozottság, akár félrelőrtés vezetett indítványom megtételében, mindenesetre súlyos hiba volt ez: és mivel a francia a hibát meg a vétékéért is nagyobb beszámítás alá veszi, azért hallgattam mindaddig.

De midőn hibámat kézséggel beismerem, kérem Veterán uram, ne akarjon ő az én hibámból másoknak érdemet kovácsolni, mert hasztalan! hogy ezen önmeggyőződéseme ütköző, elhamarkodott, és félreértésen alapuló indítvány egyhangú határozattal emelkedett, abban nekem is van ugyan egyeni részem, de a beszámítás még is csak azokat terheli, a kik azt oly kézséggel elfogadták.

Zombor, 1884. aug. 23-án.

Mártonfi Károly

Nagyvilágból.

— Egy szempillantás Europa sakktablájára. —

— aug. 26-án.

A kínai háború. A találgatásoknak immár vége szakadt. Li-Fong-Pao kínai követ Párisból már elutazott. Fu-Cseut hat óra hosszáig bombáztatta Courbet tábornagy. A francia kormány egyik hivatalos lapja így nyilatkozik: „Megelégszünk a kínai kétségűség s arulás ez első megnyitásával.” Ámbar ez annyit jelentene, hogy Franciaország nem óhajtja folytatni az ectot, de könnyen megförtélnék, hogy a kínaiak Tonkingban ütözésre kényszerítik a francia csapatokat s akkor a háború egyhamar nem lesz befejezve.

A német és orosz császár találkozása. A cár szept. 3-án utazik Var-

sóba és innen Stettinbe, a hol a német császárral találkozik fog. Arról is beszélnek, hogy az osztrák magyar-monarchia is találkozni fog a cárral.

Az angol felsőház. Londonban két bizottság alakult a felsőház elleni agitatók tovább fejlesztésére. Az egyik reformálni akarja a páreket kamraját, a másik elakarja egyszerűen törölni. E két bizottság egyesült s elhatározta, hogy a felsőház eltörlése céljából meitingeket fog tartani.

Pánszláv agitátorok monarchiánkban. Az újdívek „Zaszlava” megerősíti a hirt, mely szerint Ausztria-Magyarországban lázító pánszláv agitáció nyomait fedezték fel. „Még lehet, azon véleményben, jegyzi meg a mérsékelt szerb part közönye, hogy a jelenlegi idő nem kedvez a nyílt politikai akciónak, újra kiküldte Oroszország emisszársait, a kik alattomosan igyekeznek akadályokat gáncsítani Ausztria-Magyarország politikai céljái elé.”

Országos hírek.

— aug. 25-én

A harmincezer forintos postalópás ügyében letartoztatott Földi Károly, zentai származású postaszolgálat szabadon bocsátották el még 24-én, s a sokat fogatott ember vissza is ment már nyomonban hagyott családjához. Földi letartoztatása balfogásnak bizonyult s most Bécsnek és Budapestnek rendőrsége tehetetlenül áll azon úton, a melyen megindult. S jó időbe került, a míg újabb nyomokra akadnak s úgy lehet, nem is találják meg soha az igazságot, melyeknek eltűnésére elég alkalom volt a tolvajoknak, mialatt a rendőrség ingatag kombinációk szerint kutatott.

Az ellenzeki körök mindinkább szaporodnak. Legújabbban Középen alakult egy „Ellenzeki kör” Schönbauer János előkötete alatt. A kör úgy társadalmi, mint politikai terepű és szerepe van hivatás s már most 128 taggal bír.

Szász Károly helyére, aki tudvalevőleg szuperintendensé válogatott, a mint hírlíki, Berzeviczy Albert dr. képviselő fog

kinevezetini miniszteri tanácsossá a kultusz-miniszteriumba.

A király Aradon. A király ő felsége a hó 29-én reggel köcsm megy a hadgyakorlatok színhelyére, Temes megye területére. A községek, melyeken átvonul, magyazurki tüntetésben készülnek részesíteni ő felségét. Több helyt paraszbandákban szervezésű dolgoznak és a lovszerjesviseletek is készülnek már az ünnepi kívánulására.

aug. 26.

Stefánia trónörökösné vednöksége alatt álló „Balaton-i vitorlázó egyesület” elnöke Eszterházi Mihály grófot, értesítve a trónörökösné udvarmestere, hogy Stefánia ő felsége az egyesület idei versenyére nem jelenhet meg, de egy díjat ad. A díjat már le is küldte a trónörökösné.

Szentles város két jeles fiának, Horváth Mihálynak és Tóth József színművésznek szülőházát emlék táblával fogja megjelölni. Mindkét ház emléktábláinak leleplezése egyszerre fog megtartani. A közigyelvis bizottság küldött ki az ünnepély rendezésére azzal a megbízással, hogy a leleplezés még ez évben megtartsassék.

A harmincezer forintos postalópás ügyében letartoztatott Berényi Imrét és feleségét, de kihallgatásuk után azonnal szabadon bocsátották.

Egyveleg.

A szabónó fegyvere. Enrika Colti igen ismert szabónó volt Kőmbán. Már nappal ezelőtt meglátogatta Nikolina Mária nevű megrendelőjét, ki már elég öreg (60 éves) volt, s egy ruhát vitt neki háza. A megrendelő matrona szomszagos kifogásolási válot talalt a ruhán, Enrika Colti — egy darabig csak türelme, de végre kijött türelméből s a nála lévő nagy olló úgy vágta az étes nő nyakába, hogy ez azonnal halva rogyott össze.

Trefának esett áldozatul egy művésznő ember a napokban, ki arra fogadott hogy kifizeti az évek sőt a nélkül, hogy a dugót kihúzza, a mit a dugónak a palacszkba való beléltetésé által akart véghezvinni. — A palacszk azonban széttört és a fogadó czombjában az ügy oly fontos eret vágott el, hogy a szerencsétlen trefáló rögtön elvérzett. — **Egy herceg a kolostorban.** Hanau herceg a nem rége elhunyt hesseni választófejedelem fia, ki a napokban Párisban a katolikus hit-

re tért át, hir szerint egy osztrák bencés kolostorba akar vonulni és teológiai tanulmányokkal foglalkozni.

Mogszortr drama írók figyelmebe.

Dumaine fiatal francia író olyan eszközt talált ki, a mely segít műndozók, a kik bár eszükben szegények, de mindazonáltal dráma írók akarunk lenni. Felhívást intézett ugyanis Franciaország összes la kossáigázó, hogy közöljenek vele ötletet lefolyásából tréfás, vagy szomorú eseményeket. Dumais annak, akinek sorsa egy vigjátékra ad anyagot, ezer frankot, a ki nekét nagy tragédiára, két ezer frankot ígér.

Egy operá társaság. Nem réig egy angol operá-társaság nagy utazásra indult Indiába és Ausztráliába. Ennek a mérés utazásának azonban rájuk nézve igen szomorú vége lett: a primadonna kegyetlen volt egy vendégfelhöz püncczernőnek állni, a hősnő pedig egy állatszerű állat szolgájává lett. Hogy a második, harmadrendű tárogoknak milyen hivatás jutott, azt bajos lenne meghatározni.

Vadászat.

Kula, 1884. aug. 26.

Magam sem tudom mit akarok, panaszkodni-e, vagy felháborodásomat adni kifejezés? Mert kérem, a vadászat elején vagyunk csak, és én a 12 frt vadászati jegy és 2 frt fegyveradóit ki-vál már két nadrag és 2 pár cipőt lettem tönkre tettem anélkül, hogy csak egy nyulat is láttam volna, és miért? — mert fináncot még kevesebbet lát-tam! —

De hogy is lehet az csak, hogy oly embereknek, kik az állomat is, meg a napot is lopják, — az állam még fizetést is ad? — Mert mással nem tudom, de magamon mióta eszem tudom se történt meg a szerezés, és ezeket, hogy vadászás közben finánczsal találkoztam volna.

A törvénykezésnek — azt hiszem — a vadászatot korlátozó törvény életbe léptetésével az a célja is volt, hogy a vad állomány pusztítását megakadályozza, de arra már senki sem gondol, hogy az a vadásztörvény — annak szí-

hiánya miatt 14 nap mulva a tulnyomó számú poroszoknak volt kénytelen átengedni. (Fessler.)

Egyi érdemeimert a királynő a legnagyobb kitüntetésekkel halmozta el, a futaki és esztervási uradalmaikkal ajándékozta őt meg, majd 1763-ban grófságra emelte és Buda várának tóparancsnokává nevezte ki. Magyar gróf letére még a német birodalmi grófi címet is megkapta és a sváb lovagi polcon nyert ülést.

1764-ben mint császári és királyi teljhatalmú biztos és vezénylő tábornok küldetett Erdélybe az ottani zavart ügyeket rendezni, hol négy évig a legmagasabb megelégedéssel működött.

Karolcan 1769-ben tartott szerb congressuson, mint császár és királyi biztos 14 hónapig elnökölt és nagy igazság szeretetével méltányos eljárásával sok nehéz kérdést oldott meg szerencsésen.

Lengyelország felszámolásánál 1772-ben Hadik lett kiküldve Ausztria részéről a bírdalombhoz eszatonád terület átételére, hol szelidesség és mérséklettel olyannyira megnyerte a lengyelek szeretetét, hogy azok emléke-ozlopot akartak állítani neki, a minők o azonban határozottan elenit nemköti. Ugyan ekkor éj szept. 2-án lett kinevezve Lengyel, Galícia, Lodomeria, Ozvieszczi és Zator nagyhercegségének kormányzójává.

1774-ben a főhadizás elnöke lett — oly magas tisztéig amilyen Ausztriában katonára csak elérhet. Kinevezetése általános

megelégedést és örömet idézett elő. A hadsergeltől szép díszmeleket kapott és az ország különféle vidékeiről számos aláírással ellátott üdvözlő feliratokat.

Két év múlva 1776-ban Bács megye örökös főispánjává lett kinevezve. A főispáni beiktatás nagy ünnepélyességgel ment végbe, a szomszéd vármegyék nagyszámú küldöttséggel képviselték magukat. Beiktatására mondott beszédet nem latinul, hanem magyarul tartott — így ő volt az első, ki a megyei gyűlésekre ünnepélyes alkalmakkor a szokott latin helyett a magyar szót használta. Sajat kézirata szerint mondott beszéde szó szerinti a következő:

„A királyi Comissariusnak beiktató beszédeire, Nyárok és kevés érdemeimert, igen is lelöh hallalók voltak fölséges asszonyoknak, eddig velem tett különös kegyelmek, melyeket nem azok szerint, hanem magával született természetű jóvát szabtó bír mértékeket remg arasztani méltóztatott.”

„Már pedig tetézi ma napon felsége azoknak nagy számát, azzal, hogy Excellentiád mind ezen beiktatásomra hatalmazott királyi követő által ezen Tekintetes Nemes Bácsvármegyének Főispánja székében való bevezetésemet kegyelmesen elfeledteté.”

„Eletre tehát csak az által általánban táplált óhajlásom minden vizgatásainak végső pontját, hogy tudni illik egyéb külső hivatalom mellett egyszersámmal hazánkban belső szolgálatára juthassak.”

„Ellenben nem is gyengébb ezen tetés

vizgatásaimmal azon tőkletes és sorzó bizgatásom, a melylyl vállaimra tett új hivatalomban Fölséges Fejedelmeknek, az hazának és vezérlésem alá kegyelmesen adott Nemes vármegyének hív és hasznos szolgája lenni kívánok és a mennyire már 44 esztendőnek letöltséje alatt viselt sok rendbéli terhes szolgálataim után, havonta napjaimra még megmaradt erőm és tehetőségem engedelni fogja, bizonyára el sem mulasztom.”

„Vajha nyomdokolhassa szivesen terekedő igyekeztem előttem ezen Tekintetes Nemes vármegyét kitegyztet bölességgel igazgatni, már pedig belomra gyúlt nagy érdemeimhez képest országunknak elszakadó székében, felmagasztaltott Nagyméltóságú Hercegek világoskodik példait, hogy érdemelt tunc az által ezen házbán is dicősegesen aalkodó Fölséges Fejedelmeknek kegyelmes melegekedéseket, az Hazának Fölszétletben tartott kegyes hajlandóságát és a Nemes vármegyének nagybőss szeretetét és bírodalmát.”

„Valamint pedig Excellentiádunk kezéből mely tőrhajtással, leborult arczával vesztet által ezen újonnan rom terjedtet, sőhajtásaimat meg be fejezo kegyelmét Fölséges Asszonyoknak, úgy ugyan azok által tévesen érteke lábához meg nem szünhető örökös haladásomnak áldoztat.”

„A mindenható jó Isten bőcsánna kegyelmessen belhözökölésimtel nássa szent szíve előbe, a melylyk őhajtom, hogy ma mennyi aaldózáimnak bösegét Fölséges

asszonyokra és várunkra, s csak a világgal véget érhető Fölséges hazánkra terjeszen vég nélkül.”

„Többire Excellentiádunk mind ezen beiktatásomra hatalmazott királyi követnek tartozó engedelmes köszönetemet tévesem, hogy erette ezen farsadgot magára venni méltóztatott, szorosabban köti Excellentiádunk ezen hozzáim bizonyított kegyessége Méltóságos személyeikhez s Hazához végtő fogva viseltetett nagy tiszteltemet, a melyet, hogy akkori alkalmasságokban tőkletes kezsőgi eslekedetimmrel valóságosíthassak, igaz szívvel óhajtom.”

„A Nemes vármegyének köszönetére.” Tisztelettel és tartozó köszönettel veszem a Nemes vármegyének szives fogadását s valamint remg tett szoros kötelességim szerint egész erőmet arra fordítani el nem mulasztom, hogy a Tekintetes Nemes vármegyének velem közös szolgálatjában levő érdemes tagjainak egybentört segítségével annak javát minden alkalmatosságban előbb moztítsam és, az tiszta igazságot az Isten és Országunknak törvényei szerint minden szerezési valogatás nélkül kiszolgálattassam, úgy föbb szerencsémim közé fogom számlálni, ha ilyes vizeletem és minden eslekedetimmek igyemes szándéka által mostani beiktatásomnak alkalmatosságával ki nyilatkozott köti bírodalmára a Tekintetes Nemes vármegyének jóvendőben fogom magamat érdemes se tetheti.” (Eredeti kézirát a Nemz. Múzeumban. 407. T. Hung.) (Vége köv.)

